Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
GIOVANNIHO PITRUZZELLY
přednesené dne 11. listopadu 2021 [1]

Věc C-79/20 P

Yieh United Steel Corp.
proti

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek – Dumping – Prováděcí nařízení (EU) 2015/1429 – Článek 2 odst. 2 nařízení č. 1225/2009 [nyní čl. 2 odst. 2 nařízení 2016/1036] – Stanovení běžné hodnoty – Prodej obdobného výrobku určeného ke spotřebě na domácím trhu země vývozu – Vyloučení prodeje na domácím trhu určeného k vývozu ze stanovení běžné hodnoty“

1. Jaký je podle antidumpingového práva rozsah požadavku, podle něhož je pro výpočet běžné hodnoty, která se následně použije pro stanovení dumpingu, obvykle třeba použít prodej obdobného výrobku „ke spotřebě na domácím trhu“ země vývozu? Vyžaduje tento požadavek prokázání subjektivního prvku na straně výrobce-prodejce dotčeného výrobku?

2. Taková je v zásadě právní otázka analyzovaná v tomto stanovisku, které se týká žaloby, kterou se společnost Yieh United Steel Corp. (dále jen „Yieh United“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 3. prosince 2019, Yieh United v. Komise (T-607/15, EU:T:2019:831, dále jen „napadený rozsudek“), který zamítl žalobu na neplatnost, kterou tato společnost podala proti prováděcímu nařízení Evropské komise (EU) 2015/1429 ze dne 26. srpna 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu (dále jen „sporné nařízení“) [2].

I. Právní rámec

3. V době rozhodné z hlediska skutkového základu sporu byla ustanovení upravující přijímání antidumpingových opatření Evropskou unií obsažena v nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „základní nařízení“) [3].

[1] – Původní jazyk: italština.

[2] – Úř. věst. 2015, L 224, s. 10.

[3] – Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, oprava v Úř. věst. 2010, L 7, s. 22. Toto nařízení bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21).

4. Článek 1 základního nařízení v odstavcích 1 a 2 stanovil:

„1. Antidumpingové clo může být uloženo na každý výrobek, jehož propuštění do volného oběhu v [Unii] působí újmu.

2. Výrobek je považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do [Unie] nižší, než je v běžném obchodním styku srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu v zemi vývozu.“

5. Podle čl. 2 odst. 1 a 2 základního nařízení platilo, že:

„1. Běžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku. […]

2. K určení běžné hodnoty by měl být obvykle použit prodej obdobných výrobků ke spotřebě na domácím trhu, pokud jeho objem činí nejméně 5 % objemu prodeje daného výrobku v [Unii]. Přípustný je však i nižší objem prodeje, pokud například jsou účtované ceny považovány za reprezentativní pro daný trh.“

II. Skutkový stav a sporné nařízení

6. Yieh United je společnost se sídlem v Tchaj-wanu, která se zabývá zejména výrobou a distribucí plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli.

7. Na základě stížnosti podané Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBL (dále jen „Eurofer“), Komise dne 26. června 2014 zahájila antidumpingové šetření týkající se dovozu plochých výrobků za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu [4]. Šetření dumpingu a újmy probíhalo v období od 1. ledna do 31. prosince 2013.

8. Dne 24. března 2015 Komise prostřednictvím prováděcího nařízení (EU) 2015/501 [5] (dále jen „prozatímní nařízení“) uložila prozatímní antidumpingové clo ve výši 10,9 % na dotčený výrobek ve vztahu ke společnosti Yieh United.

9. Dne 26. srpna 2015 přijala Komise sporné nařízení.

10. Pokud jde konkrétně o metodu výpočtu běžné hodnoty pro dovoz dotčeného výrobku pocházejícího z Tchaj-wanu, ze sporného nařízení vyplývá, že metoda původně použitá v prozatímním nařízení nebrala v úvahu domácí prodej distributorům a obchodníkům [6].

11. V návaznosti na argumenty předložené některými vyvážejícími výrobci dotčenými v antidumpingovém šetření Komise, přestože měla za to, že neznalost konečného místa určení prodeje není rozhodující, analyzovala situaci znovu na základě dostupných důkazů v šetření [7]. Po prozkoumání připomínek a dodatečných informací obdržených po oznámení předběžných

4 – Viz oznámení o zahájení řízení zveřejněné v Úř. věst. 2014, C 196, s. 9.

5 – Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/501 ze dne 24. března 2015 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu (Úř. věst. 2015, L 79, s. 23).

6 – Viz bod 50 odůvodnění sporného nařízení s výslovným odkazem na body 63 až 66 odůvodnění prozatímního nařízení.

7 – Viz bod 56 odůvodnění sporného nařízení.

závěrů [8] Komise překontrolovala prodeje, které mají být vyloučeny ze stanovení běžné hodnoty, aby co nejpřesněji odrážely individuální situaci vyvážejících výrobců, kterých se šetření týká. Na základě této analýzy, pokud to bylo opodstatněné, některé prodejní transakce, které byly v prozatímní fázi vyloučeny pro účely výpočtu běžné hodnoty, byly použity pro výpočet běžné hodnoty [9].

12. Z bodu 59 odůvodnění sporného nařízení vyplývá, že „[n]amísto vyloučení prodeje distributorům jako celku na základě předpokladu, že veškerý prodej distributorům byl určen na vývoz, Komise vyloučila pouze ty prodeje distributorovi, u nichž se dostatečně objektivně prokázalo, že byly skutečně vyvezeny. Komise přezkoumala vykázané dotčené prodeje a klasifikovala je jako domácí prodej nebo prodej na vývoz na základě konkrétní situace a údajů o každém z dotčených vyvážejících výrobců. Jako relevantní důkaz byla například použita existence exportně orientovaných slev. Naopak žádnou úlohu při objektivním posuzování Komise nehrály subjektivní prvky, jako je úmysl či vědomost, nebo jejich absence“.

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

13. Dne 27. října 2015 podala společnost Yieh United k Tribunálu žalobu na neplatnost proti spornému nařízení.

14. Na podporu své žaloby vznesla Yieh United dva žalobní důvody, které se týkaly porušení čl. 2 odst. 3 a 5 základního nařízení a porušení čl. 2 odst. 1 a 2 základního nařízení [10].

15. Zejména v rámci druhého žalobního důvodu společnost Yieh United v podstatě tvrdila, že Komise porušila čl. 2 odst. 1 a 2 základního nařízení tím, že bez přiměřeného odůvodnění usoudila, že určitý prodej dotčeného výrobku nezávislým kupujícím, uskutečněný v běžném obchodním styku, ve vyvážející zemi měl být pro účely stanovení běžné hodnoty vyloučen pouze proto, že dotyčné výrobky byly následně vyvezeny. S ohledem zejména na znění čl. 2 odst. 2 základního nařízení, že k určení běžné hodnoty by měl být obvykle použit prodej obdobných výrobků „ke spotřebě na domácím trhu“, Komise mohla platně vyčlenit tento prodej z výpočtu běžné hodnoty pouze po prokázání, že prodávající měl v době prodeje znalost o vývozu dotyčných výrobků nebo předvídal, že je kupující znovu vyveze.

16. V napadeném rozsudku poté, co zamítl první žalobní důvod [11], Tribunál v bodech 114 až 145 rovněž zamítl druhý žalobní důvod.

17. Tribunál nejprve uvedl, že z doslovného hlediska několik jazykových verzí ustanovení čl. 2 odst. 2 základního nařízení odkazuje na „místo určení“ dotyčného výrobku, aniž by odkazovaly na úmysl výrobce, pokud jde o uvedené místo určení v okamžiku prodeje [12]. V tomto ohledu Tribunál

8 – Viz bod 57 odůvodnění sporného nařízení.

9 – Viz bod 56 odůvodnění sporného nařízení.

10 – Nyní čl. 2 odst. 3 a 5 nařízení 2016/1036 a čl. 2 odst. 1 a 2 nařízení 2016/1036.

11 – Viz body 29 až 113 napadeného rozsudku.

12 – Viz body 128 a 129 napadeného rozsudku.

v napadeném rozsudku [13] uvedl, že na rozdíl od toho, co tvrdí Yieh United, nelze vyvodit žádný konečný závěr ani z věci, o které rozhodl panel Světové obchodní organizace (WTO) [14], ani z předchozího nařízení Komise z roku 1997 o uložení prozatímního cla na určité výrobky [15].

18. Tribunál poté uvedl, že výklad pojmu „ke spotřebě na domácím trhu“, podle kterého není třeba hledat konkrétní záměr nebo znalost prodávajícího, pokud jde o konečné místo určení dotčeného výrobku, je potvrzen analýzou kontextu dotčeného ustanovení. Ani pojem „dumping“, ani pojem „újma“, ani pojem „obcházení“ ve smyslu základního nařízení nepředpokládají jako podmínku použití zjištění konkrétního záměru ze strany zúčastněné strany, ale vyžadují splnění objektivních podmínek bez ohledu na úmysl nebo její specifickou znalost [16].

19. Tribunál také uvedl, že tento výklad je rovněž v souladu s účelem antidumpingového šetření, který pro unijní orgány spočívá v hledání objektivních důkazů pomocí nástrojů, které jim poskytlo základní nařízení a na základě dobrovolné spolupráce hospodářských subjektů. Podle Tribunálu je tento výklad rovněž slučitelný se zásadami předvídatelnosti a právní jistoty [17].

20. Pokud jde o projednávanou věc, Tribunál především uvedl, že ve sporném nařízení Komise nahradila původní přístup přijatý v prozatímním nařízení přístupem založeným na existenci objektivních důkazů o vývozu dotyčného výrobku dotčeným distributorem [18]. Tribunál tedy poté zaprvé uvedl, že některé prodeje deklarované společností Yieh United jako domácí byly předmětem vývozní slevy z titulu systému určeného k poskytnutí pobídky distributorům, kteří dále vyváželi jejich výrobky z oceli; zadruhé, že bylo prokázáno, že společnost Yieh United skutečně uplatnila tuto vývozní slevu zejména na podstatnou část prodejů svému nezávislému zákazníkovi, u nichž zpochybnila zahrnutí do výpočtu běžné hodnoty; a zatřetí, že bylo možné shromáždit další objektivní důkazy o tom, že tento kupující skutečně vyvezl převážnou většinu prodávaných výrobků deklarovaných jako domácí prodej [19].

21. Na základě těchto úvah dospěl Tribunál k závěru, že Komise mohla oprávněně, a aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení, vyloučit předmětné prodeje z určení běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 1 a 2 základního nařízení [20].

IV. Návrhová žádání účastnic řízení

22. Kasačním opravným prostředkem společnost Yieh United navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, vyhověl žalobě, a tudíž zrušil sporné nařízení v rozsahu, v němž se jí týká, a uložil Komisi a Eurofer náhradu nákladů vynaložených v souvislosti s řízením v prvním stupni a řízením o kasačním opravném prostředku.

23. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil společnosti Yieh United náhradu nákladů řízení.

[13] – Viz body 130 a 131.

[14] – Zpráva ze dne 16. listopadu 2007 ve sporu „Evropská společenství – Antidumpingové opatření pro farmového lososa z Norska“ (WT/DS 337/R), zejména poznámka pod čarou 339.

[15] – Nařízení Komise (ES) č. 1023/97 ze dne 6. června 1997 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz jednoduchých palet pocházejících z Polska a o přijetí závazků nabídnutých některými vývozci v souvislosti s tímto dovozem (Úř. věst. 1997, L 150, s. 4).

[16] – Viz bod 132 napadeného rozsudku.

[17] – Viz body 133 až 135 napadeného rozsudku.

[18] – Viz body 137 a 138 napadeného rozsudku.

[19] – Viz body 138 až 142 napadeného rozsudku.

[20] – Viz bod 144 napadeného rozsudku.

24. Eurofer navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl, podpůrně aby zamítl žalobu, a ještě podpůrněji aby věc vrátil Tribunálu a uložil Yieh United náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení v prvním stupni.

V. Analýza kasačního opravného prostředku

A. Ke kasačnímu opravnému prostředku podanému společností Yieh United

25. Na podporu kasačního opravného prostředku uvádí společnost Yieh United tři důvody. V rámci prvního a druhého důvodu kasačního opravného prostředku tato společnost tvrdí, že Tribunál v napadeném rozsudku porušil čl. 2 odst. 3 a čl. 2 odst. 5 základního nařízení. V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku společnost Yieh United tvrdí, že Tribunál porušil čl. 2 odst. 2 základního nařízení.

26. V souladu s žádostí Soudního dvora zaměřím svou analýzu na třetí důvod kasačního opravného prostředku.

B. K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumenty účastnic řízení

27. Ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku, jehož cílem je napadnout body 129 až 135 napadeného rozsudku, společnost Yieh United tvrdí, že Tribunál porušil čl. 2 odst. 2 základního nařízení. Tribunál měl nesprávně rozhodnout, že toto ustanovení, a zejména výraz „ke spotřebě na domácím trhu“, nevyžaduje, aby Komise prokázala konkrétní záměr nebo znalost výrobce-prodávajícího ohledně konečného místa určení dotčených výrobků. Podle výkladu Tribunálu toto ustanovení umožňuje Komisi oprávněně vyloučit domácí prodeje nezávislému odběrateli z výpočtu běžné hodnoty pouze z toho důvodu, že dotčené výrobky byly následně vyvezeny, aniž musí zkoumat, zda prodávající zamýšlel nebo alespoň věděl, že tyto výrobky prodané domácímu odběrateli budou nakonec vyvezeny.

28. Postoj Tribunálu, který potvrdil stanovisko Komise, má však za následek, že výrobce musí vždy a nevyhnutelně odpovídat za obchodní politiku svých nezávislých odběratelů, i když nad nimi nemá žádnou kontrolu a nezná skutečné konečné místo určení výrobku. Takový výklad by Komisi umožnil uložit výrobci antidumpingové clo bez ohledu na jeho cenovou politiku, což je v rozporu s celkovým cílem antidumpingového nařízení.

29. Společnost Yieh United zpochybňuje tři důvody, o které se Tribunál v napadeném rozsudku opřel, aby potvrdil výklad čl. 2 odst. 2 základního nařízení přijatý Komisí.

30. Zaprvé společnost Yieh United zpochybňuje, že analýza různých jazykových verzí základního nařízení, provedená v bodech 129 a 130 napadeného rozsudku, může platně vést k závěru Tribunálu, že je třeba vzít v úvahu důkaz o konečném místě určení výrobku, a nikoli znalost nebo záměr výrobce v okamžiku prodeje pokud jde o toto konečné místo určení. Nic ve výrazu „[určeného] ke“ totiž nebrání posouzení vnímání výrobce-prodávajícího ohledně místa určení

dotyčného výrobku v době prodeje. Kromě toho jazykové verze uvedené Tribunálem v bodě 129 napadeného rozsudku neobsahují výraz „konečné místo určení“, ale spíše předpokládají správné posouzení výrobce-prodávajícího ohledně místa určení výrobků, které vyplývá z jejich prodeje.

31. Zadruhé společnost Yieh United zpochybňuje kontextuální a teleologický výklad základního nařízení podaný Tribunálem v bodech 132 a 135 napadeného rozsudku. Podle jejího názoru skutečnost, že dumping, újmu a obcházení lze konstatovat bez ohledu na úmysl výrobce nebo vývozce, neodůvodňuje nezohlednění domácích prodejů uskutečněných společností Yieh United. V souvislosti s antidumpingem musí existovat subjektivní prvek, neboť se jedná o sankcionování „nekalého“ jednání dotčených výrobců/vývozců. Dále alternativní výklad čl. 2 odst. 2 základního nařízení, který navrhla společnost Yieh United, by Komisi nebránil v nalezení objektivních důkazů o podmínkách, které umožňují uložení antidumpingového cla. Kromě toho další nástroje na ochranu obchodu stanovené zejména v jiných ustanoveních základního nařízení, v dohodách WTO nebo v antisubvenčních pravidlech vyžadují, aby orgán provádějící šetření ověřil subjektivní znalosti a záměr výrobců-vývozců. Nelze tedy tvrdit, jak uvedl Tribunál, že je takový důkaz „nejistý“ nebo neprokazatelný.

32. Zatřetí argumentace Tribunálu v bodě 134 napadeného rozsudku je argumentace kruhem. Pokud totiž výrobce-vývozce spravuje své ceny řádně a účtuje podobné ceny za domácí i vývozní prodej, k žádnému dumpingu nedochází.

33. Komise a Eurofer zpochybňují argumenty společnosti Yieh United a tvrdí, že třetí důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

2. Posouzení

a) Úvodní poznámky

34. Ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku společnost Yieh United tvrdí, že Tribunál porušil čl. 2 odst. 2 základního nařízení. Tato společnost zejména zpochybňuje výklad výrazu „ke spotřebě na domácím trhu“ podaný Tribunálem v bodech 129 až 135 napadeného rozsudku.

35. V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že v rámci článku 2 základního nařízení, který stanoví ustanovení týkající se určení dumpingu, odstavce 1 až 7 stanoví ustanovení umožňující určit běžnou hodnotu, která poté podléhá spravedlivému srovnání s vývozní cenou za účelem stanovení dumpingu [21].

36. V článku 2 odst. 1 základního nařízení je uvedeno, že běžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku. Odstavec 2 téhož článku uvádí, že „[k] určení běžné hodnoty by měl být obvykle použit prodej obdobných výrobků ke spotřebě na domácím trhu […]“.

37. Z posledně uvedeného ustanovení naopak vyplývá, že za účelem stanovení běžné hodnoty se zpravidla neberou v úvahu prodeje obdobného výrobku výrobci v zemi vývozu, které se uskutečňují na domácím trhu, pokud výrobky podléhající takovému prodeji nejsou určeny ke spotřebě na tomto trhu, ale mají jiné místo určení, například vývoz.

[21] – Viz čl. 2 odst. 10 základního nařízení.

38. Společnost Yieh United v kasačním opravném prostředku v zásadě tvrdí, že výraz „ke spotřebě na domácím trhu“ stanovený v čl. 2 odst. 2 základního nařízení předpokládá subjektivní prvek, tedy záměr nebo znalost výrobce-prodávajícího ohledně konečného místa určení dotyčného výrobku. Podle přístupu zastávaného společností Yieh United by Komise k vyloučení domácího prodeje obdobného výrobku ze stanovení běžné hodnoty musela prokázat záměr nebo alespoň konkrétní znalost výrobce-prodávajícího, v době uskutečnění tohoto prodeje, že tyto výrobky budou následně vyvezeny.

39. Aby bylo možné odpovědět na třetí důvod kasačního opravného prostředku vznesený společností Yieh United, je tedy nutné ověřit výklad výrazu „ke spotřebě na domácím trhu“ uvedeného v čl. 2 odst. 2 základního nařízení přijatý Tribunálem ve světle argumentů vznesených touto společností.

b) K článku 2.1 antidumpingové dohody

40. Předně je však třeba uvést – jak ostatně uvedl sám Tribunál[22] – že výraz „ke spotřebě na domácím trhu“ uvedený v čl. 2 odst. 2 základního nařízení odpovídá výrazům použitým v článku 2.1 antidumpingové dohody[23] WTO v jeho třech úředních jazycích, tedy „destined for consumption“ v angličtině, „destiné à la consommation“ ve francouzštině a „destinado al consumo“ ve španělštině.

41. V této souvislosti z judikatury vyplývá, že ustanovení základního nařízení musí být vykládána v co největší míře s ohledem na příslušná ustanovení antidumpingové dohody[24], rovněž s přihlédnutím k výkladu jednotlivých ustanovení této dohody, který provedl orgán pro řešení sporů WTO[25].

42. V tomto ohledu se však jediným případem, kdy orgány WTO poskytly vodítka k rozsahu pojmu „destined for consumption“ uvedeného v článku 2.1. antidumpingové dohody, zdá být případ, uvedený v bodě 131 napadeného rozsudku a v bodě 17 výše[26], ve kterém panel WTO v poznámce pod čarou uvedl, že „pokud výrobce prodá výrobek nezávislému vývozci (nebo obchodníkovi) a ví, že tento výrobek bude vyvezen, tento prodej nelze označit za prodej pro domácí spotřebu“.

43. Podle mého názoru z tohoto zjištění vyplývá, že znalost výrobce-prodávajícího o místě určení vývozu prodávaných výrobků není nepodstatná při určování toho, zda tyto výrobky mohou být považovány za „destined for consumption“ ve smyslu článku 2.1 antidumpingové dohody, a zda lze tedy příslušné prodeje zohlednit při stanovení běžné hodnoty. Z tohoto zjištění totiž vyplývá, že skutečná znalost výrobce-prodávajícího o tomto místě určení vylučuje kvalifikaci „destined for consumption“ pro dotyčné zboží, a tudíž vylučuje příslušné prodeje z výpočtu běžné hodnoty.

44. S ohledem na výše uvedené však souhlasím s analýzou provedenou Tribunálem v bodě 131 napadeného rozsudku, podle níž nelze pouze z tohoto zjištění vyvodit, že naopak neexistence skutečné znalosti o konečném místě určení dotyčného výrobku na vývoz nutně vedla k tomu, že

22 – Viz bod 130 napadeného rozsudku a citovaná judikatura.

23 – Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103).

24 – Rozsudek ze dne 9. ledna 2003, Petrotub a Republica v. Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 57).

25 – Viz obdobně rozsudek ze dne 6. října 2020, Komise v. Maďarsko (Vysokoškolské vzdělávání) (C-66/18, EU:C:2020:792, bod 92), jakož i s odkazem na čl. 3 odst. 1, 2 a 3 nařízení (EU) 2016/1036 mé nedávné stanovisko ve věci Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2021:533, bod 24).

26 – Jedná se o poznámku pod čarou 339 věci citované v poznámce 14 výše.

tyto výrobky byly určeny pro domácí spotřebu. Jinými slovy, skutečnost, že znalost výrobce-prodávajícího o místě určení výrobku na vývoz může odůvodnit vyloučení souvisejících prodejů z výpočtu běžné hodnoty, nemusí nutně znamenat, že pokud vyšetřující orgán tuto skutečnou znalost neprokáže, pak takové prodeje musí být nevyhnutelně zahrnuty do uvedeného výpočtu.

45. Skutečná znalost výrobce-prodávajícího v době prodeje o tom, že prodávané výrobky budou následně vyvezeny, totiž umožňuje předpokládat, že cena a podmínky prodeje (zaměřeného na vývoz) neodpovídají ceně a podmínkám na domácím trhu, což odůvodňuje vyloučení tohoto prodeje z výpočtu běžné hodnoty, která musí co nejpřesněji odrážet prodejní cenu v zemi vývozu. Opak však nemusí být nutně pravdou. Jak bude podrobněji uvedeno níže, je zcela možné, že vyloučení prodejů z výpočtu běžné hodnoty může být odůvodněno na základě objektivních skutečností týkajících se těchto prodejů, které jsou nezávislé na důkazu o záměru nebo skutečné znalosti výrobce-prodávajícího o tom, že výrobky budou následně vyvezeny.

46. Právě v tomto kontextu je tedy třeba provést výše uvedený přezkum výkladu ustanovení unijního práva uvedeného v čl. 2 odst. 2 základního nařízení, a zejména v něm obsaženého výrazu „ke spotřebě na domácím trhu“, který podal Tribunál.

c) K výkladu výrazu „ke spotřebě na domácím trhu“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení

47. V tomto ohledu, jak uvedl Tribunál, pokud jde o výklad ustanovení unijního práva, z ustálené judikatury vyplývá, že je třeba vzít v úvahu nejen jejich znění, ale i jejich kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž jsou součástí [27].

48. V tomto ohledu, pokud jde zaprvé o doslovný výklad dotčeného ustanovení, mám za to, jak ostatně rovněž uvedl Tribunál [28], že anglická verze čl. 2 odst. 2 základního nařízení používá – navíc způsobem, který se liší od anglického znění článku 2.1 antidumpingové dohody – výraz „intended for domestic consumption“, který by mohl být vykládán v tom smyslu, že záměr prodejce pokud jde o místo určení prodávaného výrobku je relevantním kritériem. Avšak jak ostatní jazykové verze dotčeného ustanovení, na které odkazuje Tribunál, tak výše uvedená znění tří úředních verzí článku 2.1 antidumpingové dohody na tento záměr výslovně neodkazují, ale spíše odkazují na „místo určení“.

49. V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že význam a dosah výrazů, které, jako je tomu v projednávané věci, unijní právo nikterak nedefinuje, musí být určeny v souladu s jejich obvyklým smyslem v běžném jazyce, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém jsou použity, a cílům, které sleduje dotčená právní úprava [29].

50. Výraz „určit“ pochází z latinského slova „destinare“ a správně znamená „stanovit pevně, neodvolatelně, jako akt vyšší vůle“ [30]. Tento odkaz na vyšší a nevyhnutelnou vůli se jasně odráží ve výrazu „osud“ odpovídající výrazům v angličtině „destiny“, ve francouzštině „destin“, ve

[27] – Viz mimo jiné rozsudek ze dne 29. července 2019, Vethanayagam a další (C-680/17, EU:C:2019:627, bod 42), jakož i bod 127 napadeného rozsudku a citovaná judikatura.

[28] – Viz zejména body 128 až 130 napadeného rozsudku, které zpochybňuje společnost Yieh United.

[29] – Viz mimo jiné rozsudek ze dne 26. května 2016, Envirotec Denmark (C-550/14, EU:C:2016:354, bod 27 a citovaná judikatura).

[30] – Viz Treccani.it.

španělštině a portugalštině „destino“. V přenesenějším slova smyslu nabývá výraz „určit“ v běžném jazyce, bez odkazu na vyšší vůli, významu „přiřazený“, „vyhrazený“ nebo „zaměřený“ na konkrétní účel [31].

51. V tomto smyslu výraz „ke spotřebě na domácím trhu“ znamená to, že aby mohl být prodej v zemi vývozu zahrnut do výpočtu běžné hodnoty, musí být výrobky podléhající takovému prodeji „přiřazeny“, „vyhrazeny“, „zaměřeny“ na domácí spotřebu.

52. Z toho vyplývá, že v souladu s tím, co jsem uvedl v bodech 42 a 43 výše, vůle a znalost vývozce ohledně skutečného místa určení konečného výrobku nejsou irelevantními prvky analýzy zaměřené na určení, zda obdobný výrobek, který je předmětem určitých prodejů, je či není určen „ke spotřebě na domácím trhu“. Konečné místo určení prodávaného výrobku, které může mít vliv na cenu a podmínky prodeje, může totiž určit výrobce-prodávající nebo jim může být v každém případě známo, a může tudíž tuto cenu nebo tyto podmínky ovlivnit.

53. Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Yieh United v kasačním opravném prostředku, však důkaz o záměru nebo skutečné znalosti výrobce-prodejce ohledně skutečného místa určení prodávaných výrobků není nezbytným prvkem k vyloučení prodeje z výpočtu běžné hodnoty. Je totiž docela dobře možné, že bez ohledu na důkaz takového záměru nebo skutečné znalosti lze závěr, že tyto výrobky jsou určeny, tedy „přiřazeny“ nebo „zaměřeny“ na vývoz, objektivně vyvodit na základě určitých prvků týkajících se prodeje nebo odběratele, který tyto výrobky kupuje. Z tohoto hlediska mohou například důkazy o tom, že prodej byl uskutečněn za určitou cenu nebo za určitých podmínek, které mají zvýhodnit vývoz, nebo důkazy o tom, že došlo k prodeji zákazníkovi, který se převážně zabývá vývozem prodávaných výrobků, podle mého názoru postačovat k tomu, aby se mělo za to, že se takový prodej týká výrobků „určených“ na vývoz, a musí být tedy vyloučen z výpočtu běžné hodnoty [32]. Důkaz o takových okolnostech je dostatečný bez ohledu na prokázání záměru nebo znalosti výrobce-prodejce ohledně místa určení zboží.

54. Na základě důkazů o těchto prvcích může tedy Komise předpokládat, že se prodeje týkaly výrobků s jiným místem určení, než je spotřeba na domácím trhu, a tudíž je může vyloučit z výpočtu běžné hodnoty, aniž by bylo nutné, aby Komise prokázala skutečnou znalost výrobce-prodejce ohledně místa určení těchto výrobků. Je však nutné prokázat, že mezi prodejem a místem určení dotyčných výrobků existuje jiná objektivní souvislost než spotřeba na domácím trhu, která může odůvodnit vyloučení takového prodeje z výpočtu běžné hodnoty.

55. Výše uvedený výklad výrazu „ke spotřebě na domácím trhu“ uvedeného v čl. 2 odst. 2 základního nařízení, podle kterého, ačkoli záměr nebo konkrétní znalost výrobce-prodejce ohledně místa určení prodávaných výrobků není irelevantní, však není nutné, pokud je prokázán jeden nebo více prvků objektivní souvislosti mezi prodejem a následným vývozem, aby Komise prokázala existenci subjektivního prvku na straně výrobce-prodejce za účelem vyloučení prodeje z výpočtu běžné hodnoty, je podle mého názoru potvrzen kontextuální analýzou a účelem tohoto ustanovení.

[31] – Tamtéž. Podobně ve francouzštině je sloveso „destiner“ definováno jako „fixer la destination de quelque chose, le réserver à cet usage, à cet emploi; affecter (stanovit účel něčeho, vyhradit něco k tomuto použití, přiřadit)“ (Larousse.fr) a v angličtině je sloveso „to destine“ definováno jako „[with object] intend or choose for a particular purpose or end ([ve vztahu k předmětu] – zamýšlet nebo zvolit k určitému účelu nebo cíli)“ (Oxford Dictionary of English, 3. vyd. (přepracované), Oxford University Press, 2015).

[32] – Jak je podrobněji popsáno v bodě 61 a v poznámce pod čarou 38 výše, podobný, i když nikoli totožný přístup se uplatňuje v judikatuře Spojených států týkající se vnitrostátního ustanovení antidumpingového práva ohledně stanovení běžné hodnoty. Viz zejména United States Court of International Trade ze dne 3. února 1997, *INA Walzlager Schaeffler KG v. United States* [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997) s. 265].

56. Z kontextuálního hlediska, jak je uvedeno v bodě 35 výše, toto ustanovení spadá do rámce odstavců 1 až 7 článku 2 základního nařízení, které stanoví ustanovení umožňující určit běžnou hodnotu, která poté podléhá spravedlivému srovnání s vývozní cenou za účelem stanovení dumpingu. Z žádného z těchto ustanovení nevyplývá, že by pro výpočet běžné hodnoty pro určení dumpingu bylo nezbytné prokázání subjektivního prvku, na který se odvolává společnost Yieh United. Kromě toho, jak Tribunál uvedl v bodě 132 napadeného rozsudku, aniž by to společnost Yieh United ve svém kasačním opravném prostředku zpochybnila, ani znění čl. 2 odst. 8 základního nařízení týkající se stanovení vývozní ceny neobsahuje žádný odkaz na kritérium „znalosti" zúčastněné strany.

57. Z teleologického hlediska je třeba uvést, že odkaz v čl. 2 odst. 2 základního nařízení na místo určení obdobného výrobku ke spotřebě na domácím trhu je neodmyslitelnou součástí stanovení běžné hodnoty a jeho cílem je zajistit, aby běžná hodnota co nejvíce odpovídala běžné ceně obdobného výrobku na domácím trhu vývozce [33]. Tato shoda je nezbytná k zajištění spravedlivého srovnání s vývozní cenou dotčeného výrobku za účelem stanovení dumpingu. Z toho vyplývá, že prodej zahrnující výrobky, které nejsou určeny ke spotřebě na domácím trhu, nepředstavuje vhodný základ k určení běžné hodnoty, a musí být tedy vyloučen z výpočtu této hodnoty [34].

58. Z tohoto účelu předmětného ustanovení vyplývá, že důkaz existence spojení mezi domácím prodejem a jiným místem určení, než je domácí spotřeba, je nezbytný k tomu, aby bylo možné tento prodej z výpočtu běžné hodnoty vyloučit. Naopak z tohoto účelu v žádném případě nevyplývá, že Komise musí nutně prokázat existenci subjektivního prvku na straně výrobce-prodejce, aby mohla takové vyloučení provést.

59. Společnost Yieh United navíc nezakládá své obecné tvrzení, podle něhož „by v rámci antidumpingu měl existovat subjektivní prvek", na žádném přesném právním prvku. Naopak, jak tvrdí Komise a jak vyplývá z judikatury, účelem uložení antidumpingového cla, k němuž určení běžné hodnoty neodmyslitelně patří, není uložení sankcí, ale obnovení spravedlivých tržních podmínek v Unii [35]. Z toho vyplývá, že v této oblasti práva v zásadě není třeba určovat subjektivní prvek.

60. Kromě toho, jak Tribunál v zásadě konstatoval v bodech 133 a 134 napadeného rozsudku, podmínit vyloučení prodeje výrobků, u nichž lze předpokládat, že budou následně vyvezeny, ze stanovení běžné hodnoty dotčeného výrobku pouze důkazem o záměru nebo skutečné znalosti prodávajícího v době prodeje, pokud jde o konečné místo určení dotčeného výrobku, by bylo v rozporu se samotným účelem antidumpingových šetření. V tomto ohledu jsem již uvedl, že na rozdíl od jiných oblastí unijního práva, například oblasti porušování unijního práva hospodářské soutěže, mají unijní orgány při antidumpingových šetřeních spíše omezené pravomoci, a jsou tedy závislé na dobrovolné spolupráci zúčastněných stran při poskytnutí informací nezbytných pro rozhodnutí v rámci šetření [36]. Dále souhlasím s Tribunálem, že požadování takového důkazu od orgánů, což se v tomto procesním kontextu může ukázat jako nemožné, by v konečném

[33] – Viz obdobně, s odkazem na pojem „běžný obchodní styk" uvedený v čl. 2 odst. 1 základního nařízení, stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci Rada v. Alumina [C-393/13 P, EU:C:2014:2105, bod 43, na který Soudní dvůr výslovně odkazuje v bodě 28 příslušného rozsudku ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245)].

[34] – Viz, opět obdobně, tamtéž.

[35] – V tomto ohledu a v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2000, Industrie des poudres sphériques v. Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531, bod 91) a stanovisko generálního advokáta W. Van Gervena ve věci Nölle (C-16/90, nezveřejněné, EU:C:1991:233, bod 11).

[36] – Viz moje stanovisko ve věci Komise v. Kolachi Raj Industrial (C-709/17 P, EU:C:2019:303, bod 46, kde jsou uvedeny další odkazy).

důsledku umožnilo zohlednit za účelem určení běžné hodnoty v souladu s článkem 2 nařízení ceny vyvážených výrobků, které mohou zkreslit a ohrozit správné stanovení uvedené běžné hodnoty [37].

61. Konečně, čistě pro doplnění, uvádím, že výklad ustanovení čl. 2 odst. 2 základního nařízení, podle něhož při určování, zda je obdobný výrobek, který je předmětem prodeje, určen „ke spotřebě na domácím trhu", může být záměr nebo skutečná znalost výrobce-prodejce o místě určení vývozu relevantní, ale není rozhodující, pokud se prokáže, že mezi prodejem a následným vývozem existuje objektivní souvislost, která může odůvodnit vyloučení určení prodávaných výrobků ke spotřebě na domácím trhu, je v podstatě v souladu s výkladem vnitrostátního ustanovení antidumpingového práva týkajícího se stanovení běžné hodnoty, který byl přijat ve správní a soudní praxi ve Spojených státech [38].

62. Napadený rozsudek je třeba analyzovat s ohledem na všechny výše uvedené úvahy.

d) K napadenému rozsudku

63. V napadeném rozsudku Tribunál v rámci analýzy druhého žalobního důvodu vzneseného společností Yieh United nejprve v bodech 127 až 135 vyložil ustanovení čl. 2 odst. 2 základního nařízení a v něm obsažený výraz „ke spotřebě na domácím trhu". Následně v bodech 136 až 144 napadeného rozsudku Tribunál zkoumal projednávanou věc a dospěl k závěru, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když ve sporném nařízení vyloučila prodeje uskutečněné společností Yieh United jejímu největšímu odběrateli na Tchaj-wanu.

64. V tomto ohledu zaprvé uvádím, že ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku společnost Yieh United zpochybňuje pouze body 129 až 135 napadeného rozsudku, ve kterých, jak je uvedeno v předchozím bodě, Tribunál vyložil výraz „ke spotřebě na domácím trhu" ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení. Z výkladu těchto bodů však vyplývá, že Tribunál v podstatě pouze posoudil a odmítl výklad tohoto ustanovení provedený společností Yieh United, podle něhož by Komise, aby mohla vyloučit určité prodeje z výpočtu běžné hodnoty, musela prokázat záměr nebo konkrétní znalost prodávajícího ohledně vývozního určení prodávaného výrobku. Ve své argumentaci v rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku se společnost Yieh United omezuje na tvrzení, že se Tribunál tím, že nepřijal tento výklad, dopustil nesprávného právního posouzení.

65. Z analýzy provedené v bodech 47 až 60 výše však vyplývá, že podle mého názoru musí být výklad dotčeného ustanovení navržený společností Yieh United odmítnut, a ačkoli záměr a skutečná znalost výrobce-prodávajícího ohledně konečného určení zboží nejsou irelevantními prvky, jejich prokázání není nezbytně rozhodujícím prvkem pro určení, zda výrobek prodávaný v zemi vývozce je či není určen „ke spotřebě na domácím trhu" ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení.

[37] – Viz bod 134 napadeného rozsudku.

[38] – Konkrétně 19 U. S. Code § 1677b, a zejména jeho písmeno a) odst. 1. Z judikatury týkající se tohoto ustanovení totiž vyplývá, že je použito kritérium, podle kterého orgán odpovědný za antidumpingové šetření musí prokázat, že výrobce „*knew or should have known that the merchandise was not for home consumption based upon the particular facts and circumstances surrounding the sales* (tedy věděl nebo *měl vědět*, že zboží nebylo určeno k domácí spotřebě, na základě konkrétních skutečností a okolností týkajících se prodeje; viz United States Court of International Trade ze dne 3. února 1997, *INA Walzlager Schaeffler KG v. United States* [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997) s. 264] a ze dne 3. července 2001, *Tung Mung Development Co. Ltd. et Yieh United Steel Corp. v. United States* [219 F. Supp. 2d 1333 (Ct. Int'l Trade 2002) s. 46]). Tato judikatura byla v podstatě potvrzena v rozsudku ze dne 17. června 2020, *Coalition of American Flange Producers v. United States* [448 F. Supp. 3d 1340 (Ct. Int'l Trade 2020) s. 1354 a násl.]. Z této judikatury tedy vyplývá, že není nutné prokazovat skutečnou znalost vyvážejícího výrobce o vývozním určení prodávaného zboží, pokud lze tuto znalost předpokládat na základě objektivních skutečností (*constructive knowledge*), které vedou k závěru, že výrobce „měl vědět", že výrobky budou vyvezeny.

66. Z toho vyplývá, že Tribunál se tím, že v bodech 129 až 135 napadeného rozsudku odmítl výklad dotčeného ustanovení provedený společností Yieh United, nedopustil žádného nesprávného právního posouzení. Podle mého názoru je tato úvaha dostačující k zamítnutí třetího důvodu kasačního opravného prostředku, neboť jak bylo uvedeno, v tomto důvodu se společnost Yieh United omezuje na zpochybnění této části rozsudku tím, že znovu navrhuje tento výklad dotčeného ustanovení.

67. Pro doplnění zadruhé uvádím, že, jak vyplývá z analýzy provedené v bodech 47 až 60 výše, výklad výrazu „ke spotřebě na domácím trhu“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení, který podal Tribunál v bodech 129 až 135 napadeného rozsudku, musí být doplněn a upřesněn v tom smyslu, že záměr nebo skutečná znalost výrobce-prodávajícího o místě určení vývozu může být relevantní, není však rozhodující, pokud se prokáže objektivní souvislost mezi dotyčným prodejem a jiným místem určení prodávaných výrobků, než je spotřeba na domácím trhu, která může vyloučit zohlednění takového prodeje při výpočtu běžné hodnoty.

68. Zatřetí a opět jako doplnění uvádím, že z bodů 138 až 143 napadeného rozsudku – body, které společnost Yieh United nezpochybňovala – vyplývá, že v projednávané věci Komise přistoupila k vyloučení sporných prodejů společnosti Yieh United jejímu největšímu odběrateli na Tchaj-wanu z výpočtu běžné hodnoty na základě prokázané skutečnosti, že jednak na značnou část dotčených prodejů [39] byla uplatněna vývozní sleva a jednak se tento odběratel zabýval především vývozem prodávaných výrobků [40].

69. Za těchto okolností a s ohledem na výklad dotčeného ustanovení uvedený v bodech 47 až 60 výše Tribunál podle mého názoru správně dospěl k závěru, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když vyloučila prodeje tomuto zákazníkovi z výpočtu běžné hodnoty.

VI. Závěry

70. Na základě všech výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr zamítl jako neopodstatněný třetí důvod kasačního opravného prostředku vznesený společností Yieh United.

[39] – Z bodu 141 napadeného rozsudku vyplývá, že tyto prodeje například v prosinci 2013 odpovídaly 40 % prodeje tomuto zákazníkovi.

[40] – Z bodu 142 napadeného rozsudku totiž vyplývá, že bylo prokázáno, že tento zákazník prodal na domácím trhu pouze zanedbatelné množství dotyčného výrobku.